

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

6 • Heksepagt

Af samme forfatter:

Elverskud 1-3

De skjulte dæmoner 1-7

Den store zombie-bog

Zombie-jæger 1-8

Zombie-jæger – Den nye verden 1-4

Zombie zoo 1-7

Zombie-krigen 1-3

Zombie-hospitalet 1-2

De unge helte 1-2 (sammen m. Bjarke Schjødt Larsen)

Star Girl 1-7

Medusa 1-4

Wicca-veninder 1-2

Medaljonen 1-3 (samlebind)

Fanget i flodhestens gab

Fanget i bjørnens kløer

Fanget mellem tigerens tænder

Rød og blå 1: Den sorte enkes by

Ilttv 1-3

Skeletter i skabet 1-4

ELVERDANS 6: HEKSEPAGT

Copyright © 2020 Nicole Boyle Rødtne og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Lonnie Hamborg, Imperiet

Foto: Shutterstock

Grafisk tilrettelæggelse: BogGrafisk

Bogen er sat med Minion

Trykt 2020 i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-415-0653-1

www.alvilda.dk

Nicole Boyle Rødtnes

Elverdans

6 • Heksepagt

Alvilda

Kapitel 1 · Rævna fortæller

Solnedgang

Frygten lægger sig som et iskoldt spindelvæv mod min hud, mens jeg ser ud i tasmørket efter min søster, som burde være kommet for længst.

Vinden får bladene til at knitre svagt i træerne. De er begyndt at blive gule. Efteråret er ved at få fat og vil gøre det sværere for os at klare os herude, men det er den mindste af mine bekymringer lige nu. Solen er ved at forsvinde bag horisonten, og der er intet spor af Maise og Tjørn. Vi skiltes for to dage siden. Jeg, Agnes og Noah drog afsted for at finde en hamskifter, mens Maise og Tjørn skulle finde en trolld. Vi aftalte at mødes her i dag, uanset om missionen var lykkedes eller ej. Men Tjørn og Maise er ingen steder at se.

”Måske er de bare forsinkede?” siger Noah ved min side. Han må kunne se, hvor bekymret jeg er.

”Maise ville ikke komme for sent. Ikke til det her,” siger jeg. Maise plejede ofte at glemme tiden. Men det var, før hun begyndte at have drømme om, at jeg blev slået ihjel. Maises flyvske side forsvandt, samtidig med at alvoren sneg sig ind i vores liv. Så hun ville ikke bare komme for sent.

”Har du prøvet at ringe?” siger Agnes.

Jeg nikker.

”Tre gange. Hun tager den ikke.”

”Skal jeg løbe ud og se, om hun er på vej?” spørger Saxe. Han er det nyeste medlem af vores gruppe. Han kender Agnes fra børnehjemmet. Ikke fordi de var venner, faktisk tværtimod, men han har sagt ja til at hjælpe os. Og det er vi taknemmelige for. Han er nemlig hamskifter, og de er ikke lette at finde.

”Det må du meget gerne,” siger jeg. ”Hun har lyst hår og ...” Han afbryder mig med et vift med hånden.

”Det er ikke nødvendigt. Jeg kan lugte elvere på lang afstand.” Han trækker ulveskindet omkring skuldrene, og så forvandler han sig. Jeg har stadig ikke helt vænnet mig til synet af den unge mand, der bliver til en ulv. Det har Bastian, Noahs hund, heller ikke, og han piber svagt, da den store grå ulv

står foran os. Den ser kort på os med sine gyldne øjne, før den løber afsted i mørket.

Jeg bider mig i læben.

”Hun kommer sikkert om lidt,” siger Noah. ”Der er nok bare sket noget uforudset.” Noah smiler til mig, men Agnes vrænger på næsen og siger:

”Ja, som at Tjørn har forrådt hende.” Agnes’ ord er som en mavepuster.

”Det tror jeg ikke,” siger Noah hurtigt. ”Så ville Maise vel have set det i sine syn, ville hun ikke?”

Han ser spøgende på mig. Jeg knuger bare hænderne.

”Jeg tror ikke, Maise får syn om sig selv,” siger jeg stille. Alle Maises syn har været om mig eller mor. Hun har aldrig haft syn om sig selv. Ellers ville hun vel have haft et syn om dengang, hun kom til at bruge elverblikket på Esben.

Så hører vi en svag puslen, og Saxe er tilbage. Han forvandler sig til menneske igen. Og ulveskindet hænger slapt om hans skuldre.

”Der er ingen spor af elvere inden for de nærmeste par kilometer.”

”Er du sikker?” Min stemme ryster.

Han nikker. ”En af fordelene ved at være ulv er en ret fantastisk lugtesans.”

Jeg sukker. *Maise, hvor er du?*

”Hvis Tjørn har forrådt hende, så vil elverjægerne være på vej herhen,” siger Agnes. ”Vi kan ikke blive her. Vi må tage videre med det samme.”

”Nej,” siger jeg. ”Hvis vi går, så kan Maise og Tjørn ikke finde os.”

”Hold nu op med at være dum,” siger Agnes. ”Tjørn har forrådt os, præcis som jeg regnede med.”

”Eller de har pisset trolden så meget af, at han har kvast dem på stedet,” siger Saxe. ”Trolde er kendt for at være ret temperamentsfulde.”

”Tusind tak for opmuntringen,” siger jeg træt. ”Det var lige, hvad jeg gerne ville høre.”

”En vred trold er stadig bedre end Marvis,” siger Agnes. ”Hvis Tjørn har forrådt os og fortalt Marvis, hvor vi er, er det den rene dødsdom at blive her.”

Jeg bider mig i læben. Agnes har aldrig stolet på Tjørn. Det gjorde Maise heller ikke. Og med god grund: I hendes syn er det ham, der slår mig ihjel. Det var derfor, hun ikke ville have, at jeg fulgtes med ham, da vi delte os. Det var derfor, hun insisterede på at være den, der fulgtes med Tjørn i stedet. Det har måske kostet hende alt nu.

Jeg sukker. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro længere. Tjørn befriede mig, da Marvis holdt mig fanget.

Hvorfor ville han gøre det bare for at forråde os nu?

”Måske har det bare taget tid at overtale trolden,” siger Noah forsigtigt.

Agnes himler med øjnene.

”Gør, hvad I vil,” siger hun. ”Jeg bliver ikke her. Jeg har været fanget af Marvis en gang, og det skal jeg ikke prøve igen.”

Hun vender rundt.

”Hvor går du hen?”

”Til byen,” siger hun. ”Jeg har brug for at ødelægge nogle drømme.”

”Kommer du tilbage?” råber jeg efter hende.

”Ja, i morgen,” siger hun. ”Men jeg tvivler på, at I stadig er her. Hvis Tjørn har forrådt Maise, så er elverjægerne her, inden solen står op.”

Saxe ser efter Agnes.

”Jeg er sjældent enig med marepigen, men lige her må jeg give hende ret. Det virker sindssygt farligt at blive hængende ...” Han forvandler sig til en ulv igen og lister så afsted.

”Vent ...” siger jeg, men Saxe er allerede forsvundet ind mellem træerne.

Jeg sukker. Vi havde kun lige fundet Saxe. Vi var lige kommet et skridt nærmere vores mål, og nu er det, som om det hele smuldrer.

Jeg ser tilbage ud i mørket. Måske har Agnes ret. Måske burde vi tage af sted og gemme os. Men jeg er ikke klar til at opgive håbet om, at Maise er på vej ...

Kapitel 2 · Maise fortæller

En kniv

Solen er forsvundet bag horisonten, og rebene er begyndt at gnave i min hud. Jeg sidder bundet til en træstamme. Det svier stadig fra stikket i halsen, hvor pilen ramte mig.

Over for mig sidder Tjørn bundet til et andet træ. Og mellem os er *hun*. Elisabeth. Hun er Marvis' datter og Tjørns halvsøster. Hendes lange, krøllede, sorte hår er samlet i en hestehale under en kasket. Det er hende, der har fanget os. Hun skød os med sit gevær. Det står lænet op ad et træ ved hendes side. Jeg kan stadig mærke resterne af bedøvelsen i kroppen.

Elisabeth er ved at rense sine negle med en kniv. Men nu ser hun på os.

”Bare fordi det er ved at blive mørkt, skal I ikke få

nogen ideer,” siger hun og peger først på mig, så på Tjørn med kniven. ”Jeg holder øje med jer.”

Med ét løber det koldt ned ad ryggen på mig. Ikke fordi jeg er bange for Elisabeth, men fordi jeg genkender kniven. Selv gennem halvmørket er jeg ikke i tvivl, da jeg ser den store, gamle kniv med et let buet blad og et skaft i træ. Det er kniven fra min drøm. Den kniv, som Tjørn dræber Ravna med i mit syn. Den kniv, der plejede at hænge på Vallerød Museum, men som pludselig var forsvundet.

Elisabeth opdager mit blik.

”Kan du lide kniven?” spørger hun.

”Det er bare en kniv,” siger jeg.

Hun griner og retter lidt på kasketten.

”Nej,” siger hun. ”Det er den kniv, som Tjørn skal dræbe din søster med.”

Jeg snapper efter vejret. Hun kender til synet.

”Ja, jeg kender alt til synet,” siger hun, som har hun læst mine tanker. ”Tjørn har haft den drøm i månedsvis, og han fortalte os alle detaljer. Du ved ... Inden han blev skør og besluttede sig for at skifte side.”

Tjørn ser bare ned i skovbunden.

”Men forræder eller ej,” siger Elisabeth. ”Du kommer til at bruge den kniv, Tjørn.”

”Nej,” siger Tjørn. Hans øjne gnistrer. ”Aldrig.”

Elisabeth trækker bare på skuldrene.

”Du glemmer vist, at far altid får sin vilje,” siger hun. ”Han har samlet de sidste ofre til ritualet. Nu mangler vi bare tankespinderen ... Men mon ikke hun kan lokkes frem nu, hvor vi har hendes søster?”

Min hals snører sig sammen. De vil bruge mig til at afpresse Ravna. Det var det, der ikke måtte ske.

Jeg kan mærke tårer presse sig på. I ugevis har jeg forsøgt at forhindre mit syn i at blive til virkelighed, men det virker, som om uanset hvad jeg gør, så rykker det hele tiden tættere på.